

Kígyókról..

Péringér Martina alkotása (SZÍN-VONAL Alapfokú Művészeti Iskola)

Lektorátlan - összegyűjtött - változat

A Barátok Verslista kiadványa PDF-ben - 2013.

Dobrosi Andrea: Game over

Teste egyre nő, csak tekereg, te vagy,
ki irányítod játékmezőn. Ne adj
sanszot, hogy hosszan magába harapjon,
nyerni vágyj, neked rekord kell, maraton.
Még jó, hogy nem valós, mert csupa nyálka,
meg pikkelyes, vedlik, s méregfogába
nem tűrnéd bőröd. Nem egy háziállat.
Csupán szimulálsz. Bárki ráncigálhat,
hogy ne játssz, meg nem te bűvölsz, hanem ő,
csak életed lesed, ne bukj, az menő.
Persze, most ez a sikk, máskor a Majka
jön be, vagy pizza, jó kis kalamajka
kell neked. De egy egy szót se szólj anyádnak,
kígyók a győztesek, láb nélkül járnak...

Rozetta: A kígyó

A kígyó egy furcsa állat:
nincsen lába, nem szalad.
Teste ártalmatlannak tűnő
lustán-nyirkosan pöndörlő,
nyálas-hűvös-rideg tömlő.

Találkozáskor mintha
észre sem venne téged,
közönyt színelve tekereg,
mígnem aztán hirtelen
fejét felvetve rád mered:

sziszegve néz a szemedbe,
szuggerál s lenyel egészben.

Kühne Katalin: Áspiskígyó

„A kígyók kellő óvatossággal otthonunkban is tarthatók” - olvasom a szakkönyvekben. Ennek ugyan néhány cáfolatát már láttam, hallottam, amikor egy erre vállalkozó fiatalember otthonába fogadott egy mérges kígyót, és az addig nyugalmasan megbújó állat hirtelen gondozójára támadt. A gyors beavatkozás ugyan megmentette életét, de halálos veszedelem fenyegette minden alkalommal, amikor megérintette. Én nem hittem soha, hogy ilyen lehetséges, hogy a veszélyes állatokat külön engedélyek és szakértelem nélkül lehet otthon tartani. Pedig vannak közöttünk ma is kígyók, akik néha szavakkal, de egyre többször tettekkel mérgezik meg az életet körülöttünk.

Kisgyermekként nagymamám is emlegette egyik ángyikáját, akit ő Áspiskígyónak nevezett, és sokat ártott a család minden tagjának, de még az ismerősöknek is. Nagyon nehéz természete volt, mindenkit megbántott csípős nyelvével. Félelmet, viszolygást, undort váltott ki környezetéből. Ezért talán némelyek távolról tisztelték is, de ez nem igazi tisztelet volt, inkább az ördögtől való félelem tartotta őket fogva. Az alvilágot megtestesítő rejtőzködő életmódja, csúszó-mászó élete, felvágott nyelve miatt undorodtak tőle. Méltán érdemelte ki a sötétség démona nevet, mert mindig viszályt szított, pusztított maga körül mindent. Hívhatták volna Kálinak is, mint az indiaiak, de őt legyőzte Krisna. A mitológiában más természetű kígyó jelképek is vannak. Aszklépiosz, a görög orvos-isten gyógyító szimbóluma a kígyó, ma is az orvosi hivatás jelképe. A keresztény mitológiában a kerub, a lángoló szárnyú kígyó a halhatatlanság és az isteni tudás jelképe. A kígyóisteneket gyakran ábrázolták félig ember, félig kígyó alakban. A mitikus állatok között az indiai művészetekben és vallásokban a kígyók, különösen a kobra jelképes erővel bírnak.

„Shíva isten - a kétarcú, egyben teremtő és pusztító, aszkéta és erotikus - egyik legfőbb azonosító jelképe a kobra. Két fiát, Ganésát és Skandát is kobra védik. A Nágalak-okat, a kőkígyókat a templomok falain, vagy a falusi és városi fák alatt helyezték el, ahol a hívőknek védelmet nyújtanak. A hindu mitológiában a végtelenség kígyója, Sesa testesíti meg a Tejutat, az ő négy bőre a kozmikus idő - yuga - négy

korszaka... A középkori ikonokon Mihály arkangyal tapossa a démont. A sötétség és a fényesség, a káosz és a rend erői újra és újra össze-csapnak... Egyiptomban az alvilági démon-kígyóisten, az idők kezdete óta az Ősvizekben élő Apophis testesítette meg a sötétséget, a roszszat, a káoszt és a rombolást. Sethet azonosították Apophisszel, ő lett a gonosz isten. Végleges győzelmet nem aratott a sötétség a fény felett, de totális vereséget sem szenvedett..."/Rudolf Steiner: Michael küldetése; Baktay Ervin: Mahábhārata; Paramahansa: Bhagavad Gita.

Én gyermekorom óta minden kígyótól irtóztam. Állatkertekben minden állatfajtát szerettem, figyeltem őket és csodálatosnak tartottam, kivéve a kígyókat. A terráriumokat mindig elkerültem. Mondták ugyan, hogy nem kell tőlük félni, hiszen a törhetetlen üveg elválaszt tőlük, biztonságban lehetek, onnan ők nem tudnak kijönni, nem jelentenek veszélyt. Kirándulásaim alkalmával sokszor találkoztam kisebb gyíkokkal, szalamandrakkal, erdei siklókkal. Egyszer a Zempléni hegységben vipérát is láttam egészen közlelről, amint a sziklán sütkérezett. Közel nem mentem hozzá, mert tudtam, hogy veszélyben lehetek, ha megijed és támad. Az óriáskígyókat, mérges kígyókat csak filmen láttam. Félelmetesek, amikor támadnak. Nagy bátorság, ügyesség kell ahhoz, hogy a kígyóvadászok a közelükbe merészkedjenek és ártalmatlanná tegyék őket. Minden tisztelem azoké, akik erre vállalkoznak. Olvastam Mihály arkangyal és Szent György harcairól a sárkánnyal, ezek mítoszainkban élnek tovább. Jó lenne, ha a kígyóktól nem félni kellene, hanem istenként tisztelni, mint régen, akik megvédelmeznének bennünket az ártó szellemek gonoszságától.

„A görög mitológiában Zeusznak Tüphonnal, a félelmetes szörnnyel kellett megvívnia. Tüphon most ott gubbaszt a hegy gyomrában, mérges lehelete okozza a vulkán kitöréseit. Ő a földből kiáramló romboló, mérges gőzök és tomboló tüzek képviselője... Phiobos Apollón is megküzdött Pythonnal, a kígyódémmal, Herkules pedig a lernai hydrával, a kilencfejű kígyószörnnyel.”/Trencsényi-Waldapfel: Mitológia.

Tudom, nem lehet párhuzamot vonni az emberek és az állatok viselkedése között, mégis, számtalan történet, mese szól arról, La Fontaine-től máig, amelyekben az emberi tulajdonságokat egyes állatokéhoz hasonlítják. A kígyó csúszik-mászik, siklik, tekereg, kettős életet él, lyu-

kakba, sziklahasadékokba bújik, megdermedve tölti hosszú ideig mindennapjait, majd hirtelen, váratlanul, alattomosan támad, sziszeg, két-hegyű nyelvét villámgyorsan kiölti, mérgét zsákmányába ereszti. Néhány általam ismert embert is jellemeznek ilyen tulajdonságok, akik feltetéseik előtt meghajolnak, hízelegnek, csúsznak-másznak, szembe dicsérik, de a hátuk mögött átkozzák, mindennek elmondják őket, fújnak, sziszegnek rájuk.

Alattomosan, sűgva-bűgva terjesztik a rágalmaikat, amiket megcáfolni nem lehet. Váratlanul támadják meg társaikat, akiknek ilyen aljasság hallatán elakad a szavuk, védekezni nincs erejük és lehetőségük. Mér-güket úgy eresztik ki - ami ugyan magukat is megmérgezi, mint oly gyakran a csörgőkígyóknál, akik saját mér-gük áldozataivá válnak -, hogy a foguk befúródik az áldozat húsába, a mér-g beömlik a sebbe. A mér-g elbontja a vért, megbénítja a légzést és az idegeket, beáll a halál. Veszedelmesek az ilyen áspiskígyóknak nevezett emberek, mert oly ügyesen variálják a mérgeiket, hogy ellenük lehetetlen kifejleszteni az újabb és újabb vakcinákat. Úgy „dolgoznak”, mint a drogzszítók, amint egy anyag ellen sikerül ellenszert találni, ők máris újabb szert, még veszélyesebb anyagot állítanak elő és terjesztik az óvodások, iskolások, az elesett emberek között, a pillanatnyi mámor ígéréte milliók életét tette már tönkre. Ördögi kör ez! Tudósaink már évezredek óta küzdenek ellene, de a mai sátánok egyre furfangosabbak. Hiába fejlődött magas szintre a tudomány, ők mindig megelőzik a tudósokat, mérgeik egyre hatásosabbak, egyre erősebbek lesznek.

Abban bízom, hogy mielőbb feltalálják azt a módszert, amivel végleg megszüntetik azok tevékenységét, akik mérgekkel keserítik meg az emberek mindennapjait, ezeket a pusztító szereket pedig végleg megsemmisítik. Így gyermekeink olyan világban nőhetnek majd fel, ahol nyugodt, békés életet élhetnek, ahol a szeretet uralkodik és nem az ördög garázdálkodik. Évezredek óta küzdünk szörnyeinkkel, még ma is. A kínai horoszkóp szerint a Kígyó éve kezdődött el. Talán most sikerül minden szörnyünkkel leszámolnunk. Harcunk az anyagba záró, hideg értelem és a felemelő, szabadsággal és szeretettel áthatott tudatosság között zajlik. A csata örök. Az égben, a földön, minden emberi lényben. Hiszem, hogy győzni fogunk!

Czégény Nagy Erzsébet: A kígyó esete a nagyvárosban

Kígyó szisszen
kövek között
csúszik, siklik,
farka pörög.
Igyekszik a
nagyvárosba,
pápaszemét jól feltolja.
Ni! Jé! - ide
csak bemegyek,
magamat is
meglaphetek.
Cipők állnak
szépen sorban,
hívogatnak
kirakatban.
Hosszú nyelvét jól
kitolja,
s megszólal, ám
akadozva.
Sszszszszszsz
Sszszszanda van?
(hát ilyet már
kilátott,
még a nap is
kacagott)
Elnémult az
eladó lány;
Kígyó? Cipő?
Arca kaján.
Ó, kedves, jó
Kígyóúram!
Éppen mától
fogyóba van.

De holnap talán
ha erre téved,
bejöhetne,
S hozna centit?
Hányas lábra
tegyek félre?
Kígyó észben
lassan dereng,
hibádzhatik,
vagy agyament?
Hmm.. ilyen bamba
hogyan lehetek?
Nincs is lábam,
s cipőt vegyek?

Szabó Edit Irma: Kígyóbűvölés

Kosár sötétjében pápaszemes kobra,
lustán merevedett csuklyaszerű nyaka.
Ám, mikor megszólal a Mester töksípja,
elhagyja rejtekét az igéző hangra.
Hüllőnyelven sziszeg, a nyelvét kiölti,
pajzán kobratáncsal így hízeleg neki.
Indiai férfi kosarát bökdösi,
lábával ritmust ad, tempózva lükteti.
Vonaglik, hullámzik a pikkelyes táncos,
míg hagyományt ápol ősi mutatványos.
Elhalkul a dallam, megtört a varázslat,
vége lett a szédült, hős hullőkalandnak.
Marad a legenda, démonúzó kobra
Siva derekára övként kanyarítva.
Mitikus szimbólum, hinduk szent ünnepe,
Kígyóbeavatás védőistensége.

Györke Seres Klára: Unokám és a kígyó

Egy szép nyári délután unokámmal elmentünk az Állatkertbe. Kisannám öt-hat éves lehetett és nagyon szerette az állatokat... Ahogy mentünk egy csoport gyereket láttunk, akik körülvették egy férfit, aki magyarázott valamit a gyerekeknek. Kisanna rögtön odaszaladt, és én utána siettem. A következő kép tárult szemem elé. A gyerek karjaiban egy nagy kígyó volt, amit alig bírt tartani. Rémulten szaladtam hozzá mire teljes nyugalommal mondta: „Ne félj! Ez egy szelíd kígyó, látod, alszik. A gondozó megnyugtató elárulva, hogy a kígyó kicsit el van altatva, és kihúzták a méregfogát is. Kivette a gyerek karjából az alvó kígyót és visszafektette a napsütötte padra.

Közben elmondta, hogy a gyerekek közül senki nem merte megfogni, megsimogatni a kígyót, csak Kisanna, aki karjába is vette. Meg is dicsérte bátorságáért és egy csokival jutalmazta. Én persze alig vártam, hogy továbbmenjünk. Unokám egész úton a kígyóról beszélt. Ma már nagylány az unokám, de néha nevetve kérdezi: „Ugye azért nem fogtad meg a kígyót, mert féltél tőle?” Bevallottam neki, hogy még ma is félek, irtózom a kígyóktól.

Ezt a történetet nem felejtsem el, mint sok mást sem, ami Kisannámmal történt.

Dobosi Valéria: Kígyó

Kígyó, kígyó, kígyó - ízlelgetem a szót
és itt látom csúszni előttem, a porban
melengeti márvány-hideg testét, való
s valótlan tekergésével összeolvad,

a gőzölgő esőerdők mocsarában
látom vagy a sivatag percenő homokján,
kopott kendőt látok bőre bársonyában,
amit nyakam köré fon a végzet - szólj rám!

Évát látom s Isadora hosszú sálját,
emberderéknyi izmokat megfeszülni
vagy ujjnyi vastag incselkedést a sámán

halálos sípszavára, nem akar szűnni
a fojtogató, fékevesztett félelem
s vedlett álca lesz, ha egyszer felemelem...

Vitál Mária: Rémálom

Narancs gömbként süllyed a Nap.
Az est lassan ereszti a szürke vásznát.
Sűrű bokrok mögött patak csörgedezik,
s csend feszül a sziklák hátán.

Felszisszenek az ismeretlen neszre,
a félelem palástját reám dobta az éj.
Feszült erőm takarója reszket,
nyirkos hámjára huzattal tapad a szél.

Félelem tekeredik a testemre, s mint
egy kígyó úgy szorít, és fogva tart.
Sikítanék, de hangszálam közt a
méreg bénít, és némaságba tart.

Hűvös ékszer pikkelyes bőrét,
nyirkos testemről vedlem.
Csúszok-mászok, s a tükörképem
köszön nekem. Velem szemben.

Ébredezem. A rejtőzködő
félelem fogyóban, mint a Hold.
Édes öröm nyiladozik pirkadatkor,
s fellélegzek: ez csak rémálom volt.

Kiss Tamás: Kígyó kaland Debrecenben

- Na pupákok, láttatok már élő kígyót? - kérdezte Kórik Laci kicsit nagyobb hanggal, mint ahogy kellett volna, hatására egyből jött is a lefitymáló válasz Radaitól.

- Fenéket. Még döglöttet sem.

- És... - itt hatásszünetet tartott, megvárva, hogy minden szempár rá szegeződjön - ...akartok látni?

A hatás leírhatatlan volt. Az olajos hajópadlójú kicsiny, falusi tante-rembe egy pillanatra dermedt csend költözött, csak az olajkályha duruzsolása hallatszott, de aztán elszabadult a pokol! A kokadi biológiai fakultáció tagjai egy emberként hördültek fel, és a másikat túl kiabálva kezdtek azonnal egymás szavába vágni. Mind a négyen.

Jó pár perc is eltelt, mire annyira megnyugodtak, hogy ismét Kórik vehette át a szót, és elmesélhette végre, hogy miféle kígyóról van is szó.

Történt ugyanis, hogy Kálmán - Laci bátyja - elmesélte öccsének, hogy Debrecenben, az Aranybikában kígyó és hulló vándorkiállítás van. És ha ezt Laci bátyja mondja, az úgyis van, hiszen ő pont az Aranybikával szembe jár suliba, a Bethlenbe', és miért is hazudna, hiszen már negyedikes, végzős. Radai ugyan picit kételkedett, hiszen az Aranybika az egy szálloda, és a vendégek vajon mit szólnának egy csomó kígyóhoz, arról nem is beszélve, hogy mi lenne, ha valamilyen baleset történne és elszabadulna az a rengeteg kobra, vipera, anakonda? Belegondolni is rossz! Ekkor ismét hangzavar támadt, mert nem egészen tudtak abban meg egyezni, hogy egy ilyen nagy horderejű esemény történetekkor először egymás ellen fordulnának-e a kígyók, vagy a szálló vendégekből próbálnának meg csemegézni. Végül abban maradtak, hogy a teremőrök, biztos lezárnák a kijáratokat, és módszeresen összeszednék a szökevényeket. Lelkes volt mindenki, teljesen belelovalták magukat az elképzelt eseményekbe, és igazából Kórik Laci valami ilyesmit akart, örült, hogy terve bevált. Elő is állt hamar ötletével.

- Mit szólnátok, ha megnéznénk ezt a kiállítást? Tanulmányi kirándulás keretén belül? - A bejelentést dermedt csend fogadta. Ez sok volt hirtelen mindenkinek. Aztán Málnai Pista, a kicsit visszahúzódo, szűkszavú, szőke fiú bólintott rá legelőször:

- Kafa!

- Apafej! Ez nagyon vagány lesz! – fűzte tovább azonnal a szót Kerekes Lali, és lelki szemei előtt már egy király kobra csuklyája lebegett vehemenssen.

- Barátom! Ezt látnom kell! Egy igazi anakonda! – Radai Béci szinte elolvadt a gyönyörűségtől, ahogy maga elé képzelt egy több méter hosszú óriást, majd itt hirtelen meg is torpant a gondolatmenete: nem igazán tudta elképzelni, hogy például egy tíz méteres darab, hogyan is férhetne el az Aranybikában? Egy ekkora terráriumról nem is beszélve! Biztos összenyitottak egy csomó terráriumot, és azon át van vezetve a kígyó...! Bele is borzongott saját ötletébe.

Ismét Kórik Laci vette magához a szót, s megpróbálták megtervezni az utazást. Úgy gondolták, szombaton reggel, a hétórás busszal mennek Debrecenbe, és valamikor dél körül jönnek majd haza, négyen, és lehetőleg szülők és tanárok nélkül. Mindenki visz valami útravalót, így minimalizálják a költségeket. Addig is, hétfő lévén, a fakultáció után irány a könyvtár! Mindenki nézzen valami hasznos, kígyós könyvet, amit addig áttanulmányoz, legyenek felkészültek!

A fakultáció ezek után már igen oldott hangulatban telt, senki sem tudott rendesen a tananyagra figyelni, mindenki a szombati utazást tervezgette. Amint vége lett, rohantak a könyvtárba kígyós könyvekért. Kórik és Málnai a bűvár zsebkönyv sorozatból kivették a Janisch Miklós: Kígyók, békák című darabot, Málnai Pista még a biztonság kedvéért Kína kerti virágai címűt is. Radai Béci a Kittenberger Kálmán: Kelet-Afrika vadonjaiban című könyvet találta legmegfelelőbbnek, Kerekes Laci viszont tanácstalanul nézelődött az igen szegényes választék előtt. Végül a delfin könyvek sorozatból Ráth-Végh István: A tengeri kígyó című darabját választotta. Mindenki kipirult arccal indult haza, s a hétfői adásszünet a tévében éppen kapóra jött a szombati kiránduláshoz való „felkészülésre”.

A hét lassan vánszorgott, a négy fiú sokat beszélgetett a szombati kirándulásról. Mindenki mást várt tőle. Kórik Laci szeretett volna puffogó viperát látni és megnézni, hogyan is van ez a dolog azzal a puffogással? Kerekes Lali kobrát szeretne látni, úgy, mint a filmekben, ahogy hatalmas csuklyáját széttárva sziszeg az üvegfal mögött. Radai Béci bazilisz-

kuszra vágyott. Kíváncsi volt, hogy tényleg megbabonázza-e az embert? El is tervezte, hogy valahogy lop egyet magának, egy vászonzsákban elhozza, elviszi az iskolába és torna órán Jolánka nénit megbabonázza, utána meg egész órán focizhatnak. Arra, mondjuk nem gondolt, hogy az elkábított tanerőből, hogy lesz ismét életerős pedagógus. És abba sem igen gondolt bele, hogy ilyesmi csak a mesékben van. Az igazi baziliszkusz az valami teljesen más. Erről szerencsére a többiek felvilágosították, így igen hamar letett a tervéről, és megmaradt inkább az anakondánál. Málnai Pista meglegedett volna azzal, ha látja, hogyan is ebédel egy kígyó. És láthatja, ahogy egy egeret vagy valami hasonlót szőröstül-bőröstül felfal.

Aztán csak megvirradt a szombat hajnal, a hideg téli reggel sötétje már a buszmegállóban köszöntötte a kis csapatot. Akit tudtak, kikísérték, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy minden rendben lesz. Nagy győzködés hatására végül megengedték, hogy felügyelet nélkül menjenek, azzal a kikötéssel, hogy Laci bátyja, Kálmán bemegy velük Debrecenbe - amúgy is elintézni valója akadt a könyvtárban - és majd délben találkoznak vele ismét, és együtt haza buszoznak. Ebbe mindenki örömmel beleegyezett. A hétórás busz, mint mindig, most is késve jött, és a reggeli hideg bizony pirosra csípte az arcokat. A távolsági járaton alig voltak a hétvégének köszönhetően, így volt hely bőven a fiúknak. A busz még nem hagyta el Kokad határát, de a Skála és Centrum Áruházak feliratú műanyag „reklám-szatyrokából” már előkerültek az elemózsiák. Ki vajdas kenyeret hozott, ki májkrémeset, Radai Béci kolbász zsírosat, amit igen irigyelt mindenki. Utána teával öblítették le a reggelit, amit legtöbben sárga Olympusos, citromleves műanyag flakonban hoztak. Volt amelyik még langyos volt. Málnaiéknál pont nem volt üres palack otthon, ő így egy fél literes cseresznye pálinkás üvegben hozott innivalót - amiről gondosan lekapargatták a címkét - és ha már pálinkás üveg, akkor legalább nézzen is úgy ki! Ő vizet hozott benne! A többiek nagy-nagy derűtségére, hogy:

- Nézd a Málnai befog rúgni, mire Debrecenbe érünk! - így Béci.
- Haha! A szagodtól elfognak ájulni a kígyók, és nem látunk semmi érdekeset! - kontrázott Laci. Kerekes Lali is szívesen hozzá szólt volna eme magasröptű beszélgetéshez, de sajnos pont az előbb vágta magát erő-

teljesen szájba a sárga flakonjával, nincs ő még hozzá szokva a buszon való üvegből ivásnak! A reggeli után desszert jött. Frutti karamellát és savanyú cukrot ettek, majd szemes rágót, mentolosat. Az út vidáman telt, s a jókedvükben még avval sem törődtek, hogy a buszon nem volt fűtés. Már elhagyták Álmosdot és éppen Bagamér határában jártak, amikor Kórik Laci kitalálta, hogy játszanak olyat, ki tud több híres kígyós filmet felsorolni. Kezdte is:

- Tarzan. - és komoly képpel körbe nézett.

- Mógli! - kontrázott azonnal Radai Béci, mert tetszett neki a feladvány. De Málnai letorkolta:

- A dzsungel könyve amiről beszélsz. De határeset. Elfogadjuk. - lett mindjárt engedékenyebb.

- Indiana Jones és az elveszett frigyháza fosztogatói. - mondta komolyan Lali.

- Az nem is kígyókról szól! - kotyogott bele Béci, akit kicsit bántott, hogy nem jutott eszébe az előbb a film igazi címe.

- De van benne egy nagy halom mérges kígyó! - így Lali. Béci megfontolta magában a választ, majd rávágta:

- Jó, de akkor a Végzet temploma is, mert abban meg megeszik a kígyót. - Ezen mindenki felhördült, mert egyből felidéztek magukban az ominózus jelenetet, amikor egy nagy kígyót felvágva egy csomó kicsi bújik ki belőle. Ismét Málnai vette át a szót:

- Csillagok háborúja! - na erre már kapott hideget-meleget! Végül meg egyeztek, hogy a Halálcsillagon játszódó részben Luke Skywalker egy óriási kígyószerű valami rántja le a szemétprés mélyére. Kerekes Lalinak megtetszett a javaslat, úgy gondolta rá strompfol:

- Birodalom visszavág?

- Te hülye vagy! Abban nincs kígyó!

- És amelyik az Ezeréves Sólymot akarja felfalni az űrben? Az akkor mi, ha nem kígyó! Űrkígyó a javából! - enyhe sértettség érződött ki a hangjából.

- Űrcsiga. - mondta erre lakonikusan Kórik Laci, olyan hangsúllyal, ami nem tűrt ellentmondást. Lali vissza szeretett volna ugyan vágni valami frappáns dologgal, de az ablakon kinézve feltűnt neki, hogy éppen elhagyják a Debrecen táblát, mindjárt megérkeznek! A fiúk izgatottan

fészkelődtek. Most volt mindenki először egyedül Debrecenben. A közel 200.000 -es nagyváros hatalmas metropolisznak tűnt a közel 1000 fős Kokadhoz képest, modern városiassága pedig lehengerlő volt. Volt aki közülük még soha nem ült villamoson, trolin pedig még egyikőjük sem.

A buszállomás - vagy ahogy Kórik bátyja egyszer tréfásan megjegyezte: parasztelosztó - zsúfolva volt buszokkal és emberekkel egyaránt e korai óra ellenére is. A fiúk ámulva forgatták a fejüket, ennyi busz és ember láttán. Szerencsére Laci bátyja, Kálmán ügyesen kikormányozta őket a tömegeből, és az állomás melletti járdán megbeszélték a továbbiakat. Vettek közösen jegyet villamosra, elmagyarázta a fiúknak, hogy hova merre, és megbeszélték a találkozót is. Utána búcsút intett nekik, és elindult a Széchenyi utcán az iskolája felé. A fiúk először tanácstalanul forgolódtak, de Málnai felfedezett egy hatalmas kirakatú trafikot és a többieket meg sem várva már rohant is, hogy tátott szájjal bámulja a színes kavalkádot. Óráknak tűnő percekig néma áhítattal nézték a Rambo posztert, a Terminátoros kitűzőket, a Modern Talkingos és C. C. Catches kártya naptárakat. De legjobban mégis, titkon mindenkinek a Samatha Fox felfoghatatlanul hatalmas, fedetlen kebleit ábrázoló, erőteljesen megkopott plakát tetszett. Szerencsére a trafik nem volt nyitva. Mikor végre rászánták magukat, hogy megpróbáljanak tovább állni ismét valami különös, ez eddig nem látott dolog ragadta meg a figyelmüket. A trafik mellet nem sokkal, majdnem ember magasságban egy kicsiny ablak volt vágva a kopott falú, magas című ház oldalán. Alatta fából ácsolt lépcső szolgált magasítóként s a falon tábla hirdette öles betűkkel: Hot-Dog 15.- Hamburger 35.- . A fiúk összenéztek. Radai Béci szólalt meg legelőször.

- Én még nem ettem hot dogot soha. Én kipróbálom!

- Az előbb reggeliztünk a buszon. Én nem is vagyok éhes! - próbálta lebeszélni Málnai.

- Én is megkóstolnám... - Kerekes Lali Radai pártjára állt. Aztán, döntöttek, ha nyitva van, esznek egy hot dogot. Nyitva volt. Béci már furakodott is előre.

- Csókolom! - kezdte kicsit bátortalanul - Kérnék egy hot dogot.. - itt egy pillanatra megállt habozva, majd hirtelen rávágta - Jó sok kecsuával!

- Mi tetszik? - kérdezte egy unott női hang értetlenül. De Béci nem tágított.

- Egy hot dogot kérnék sok kecsuával. Ha lehet. - tette hozzá a biztonság kedvéért. Háta mögött a három fiú dőlt a nevetéstől, igazából még hagyták volna Bécit kicsit szenvedni, de Kórik Laci megenyhült.

- Sok kecsöpöt tessék a barátoméra tenni. Úgy szereti! - próbálta menteni a helyzetet, de a nevetését csak nagy nehézségek árán tudta viszsztatartani. Béci összeráncolva a homlokát, kissé mérgesen nézte a nagy vigadalmat. Hisz ő is azt mondta, amit Laci! Mit nem lehet ezen nem érteni! De a többiek jókedve határtalan volt. Béci már javában próbálta harapdálni a sajátját nagy huhogások közepette, amikor a többieké még készült. Végül már csak Kerekes Lali és Málnai Pista adagja volt hátra. Lali állt az ablakhoz fizetni, de a pénze után erőteljesen kellett kótórásznia, ezért oda nyújtotta Málnainak a sajátját is, ugyan fogná már meg egy kicsit. Málnai Pisti elemében volt, még nem múlt el a „kecsua” okozta derültség hatása, és mikor kezébe kaparintotta a másik hot dogot, hirtelen úgy érezte nem hagyhatja ki ezt az alkalmat! Egy-egy kezében a két hot dog hirtelen átalakult egy colttá, s mint a tévékben látott „kóbojos” filmekben nagyot rikkantott!

- Újra szól a hatlövetűűű! - majd vérszemet kapva ismét elkiáltotta magát - Hé! Barátom, itt van Sabata! - miközben már teljes erőből fordult is hátra mindkét kezét hirtelen maga elé kapva, a jobb kezével pedig olyan mozdulatot tett, mint Magilla Gorilla a rajzfilmben, amikor a banán alját egyetlen mozdulattal összepréselve, szinte „kilőtte” azt, bele a szájába. Nos Málnai Pisti is túlságosan beleélte magát a hot doggal felvértezett vadnyugati hős szerepébe és fordultában, már el is süttötte a jobb kezében lévő hot dog pisztolyt. Kórik Laci csak fél szemmel figyelte a bohóckodást, de észlelte, hogy valami baj lesz, szólni viszont már nem volt ideje. A sok mustártól, kecsaptól csúszós virsli alávetette magát a fizikának, és szó nélkül elhagyta az óvóhelyéül szolgáló fél óriás kiflit, mustár és kecsap fröccsent szerte szét! A virsli pedig szerencsésen találkozott özv. Lendvai Balambérné Katika néni mű-nerc bundájának váll részével, szegény öregasszony a hideg téli reggelen fázósan botorkált, maga elé nézve, félősen, nehogy elessen. Derült égből virsli csapás! Akarom mondani megrázó villámcsapásként érte a csőre

töltött hot dogból kirepülő mustáros, kecsapos forró virsli. A pillanat szinte megfagyottan, kimerevítve lebegett közöttük, hogy annál nagyobb vehemenciával zúduljon utána rájuk az égi áldás. Katika néni nem válogatott szóhasználatában, s erőteljes szavakkal illetve a mai fiatal-ságot, oktanul feltételezve róluk büntetett előéletet, csoportosan elkövetett válogatott gaztetteket, majd válaszra időt sem adva folytatta tényfeltáró leírását az itt csoportosuló bűnbanda szüleiről. Külön apró részletekbe menő jellemzést adva a fiatal urak közvetlen férfi felmenőinek különböző testrészeiről, s annak nem rendeltetésszerű használata buzdította a megszeppent gyerekeket. Természetesen nem ezekkel a szavakkal és kifejezésekkel, minek hatására még Kerekes Lali is erőteljesen elpirult, pedig neki a nagybátyja kocsis a Kokadi Búzavirág Mgtsz. kertészeti üzeménél, s fizetésnapkor nem egyszer halotta őt hosszú litániákat zengeni náluk az alsó konyhában. A szitok áradatnak mintha nem akaródzott volna vége szakadni, a fiúk szégyenkezve pislogtak egymásra, hogy mi tévők legyenek. Ekkor viszont hangos ablak csapódás törte meg egy pillanatra a káromkodás áradatot - a hot dogos nem bírta tovább, becsapta az ablakot! A fiúknak ez úgy hatott, mint egy feleszmélés. Málnai elrebegett egy halk „Bocsánat, csókolom, de mennünk kell!” -t, majd neki iramodva elfutottak a tett színhelyéről. A meglepett özv. Lendvainé mérgesen rázta utánuk az öklét, de nem kockáztatta meg a csúszós járdán az üldözést, ami valljuk be igen látványos lehetett volna, ahogyan azt a későbbiekben Radai Béci teátrális mozdulatokkal tarkítva elő is adta otthon az osztályteremben, az ámuló osztálytársak gyűrűjében.

A fiúk kifulladásra álltak meg az Arany János utca és a Külső Vásártér sarkán, egy kopasz bokor jótékony takarásában. Miután sikeresen kifújták magukat, harsány nevetések közepette elevenítették fel újra és újra a kalandot, külön kitérve az újonnan tanult kifejezésekre. Végül lecsendesedtek, s ki-ki a maradék hot dogjának elfogyasztásával volt elfoglalva. Kivéve Málnait, ő beérte a mustáros-kecsapos üres kiflivel. Bár még hevesen vert a szíve, igazából nem bánta a virsli. Mikor mindenki végzett, úgy döntöttek, hogy elindulnak a Nagyállomásra, ami a debreceni vasútállomást jelentette, hogy villamosra szállva végre eljussanak a kiállításra. Kerekes felvetette, hogy mehetnének trolival is az állomá-

sig, de a többiek hamar lehurrogták, mondván, a debreceni konstrukcióban közlekedő kocsik köztudomásúlag ráznak, és erős áramütést lehet rajtuk elszenvedni. Ami igazából nem volt teljesen igaz, de Kórik bátyja rendesen beoltotta őket egy régi városi legendával, amit a fiúk készségesen el is hittek. Így gyalog indultak neki a három megállónyi távnak.

Az állomás előtt földbe gyökerezett lábbal bámulták a gyönyörű, sárga villamos-hernyókat. legalább kettőt hagytak elindulni, mire feleszmélve maguk is felszálltak egyre. Az öreg, fűtetlen, lassan zötyögő és hangos villamosok műbőr üléseiből mégis csodás kilátás nyílt a városra. Észre sem vették, de már túl jutottak a Centrum áruházon, túl az Aranybikán és a Nagytemplomon. Javába száguldtak a Bem tér felé, amikor is feleszméltek, hogy bizony nekik már réges-rég le kellett volna szállniuk! Nem volt mit tenni, mennek egy kört, mert a villamos a Nagyerdőn visszszakanyarodik, és átszállás nélkül lehet vele visszajutni ugyanazon az útvonalon, mint amin jöttek. Ezeket a dolgokat Kórik Laci bátyja aprólékosan elmagyarázta nekik.

A visszafelé úton Radai Béci korszakalkotó gondolatokat osztott meg a társaival! Ő bizony rájött, hogy nagyon szeret villamosozni, neki még nem akarózik leszállni. Mi lenne, ha tennének még egy kört? Maradjanak fenn a villamoson, akkor nem kell másik jegy sem! Nem nagyon kellett unszolni a többieket, az újdonság varázsától lenyűgözve, vigyorgó arccal egyeztek bele az ötletbe. Így történt aztán, hogy a délelőtti bányadrt téli napsütés másodjára is a villamos ablakon át köszöntötte a négy kokadi biológia faktos fiút. Meg harmadjára is. És negyedjére is.

Viszont, akkor már Málnai Pista sejtette, hogy valami nincs rendjén. Ránézett a karórájára - neki volt egyedül a kokadi felsősök közül kvarc órája, egy Levis márkájú hét melódiás darab, amire nagyon büszke volt, bár a világ minden pénzéért sem árulta volna el, hogy hetente egyszer, vasárnap este a tévé maci és A Hét című műsorok közötti szünetben lévő órához bizony be kell állítania, mert csúnyán siet - és megállapította, hogy bő negyven percük maradt a találkáig, kígyó nézésre. Végül csak leszálltak az Aranybika előtt bízva benne, hogy gyorsan végig szaladnak majd a kiállításon, és irány vissza a buszállomás. De szomorúan látták, hogy a bejárat előtt bizony hosszú sor kígyózik. Oda baktattak hát a bejáratához, el a türelmesen várakozó tömeg mellett, s vágyakozó pillan-

tást vetettek a kihelyezett hirdető táblára, amin kopott felírat hirdette a Hüllő és Kígyó kiállítást, alatta megsárgult fényképen egy nagyon szomorúnak tetsző homoki viperával és egy óriási anakondával, minek láttán nagyot dobbant Radai Béci szíve. De nem volt mit tenni, bánatos képpel elindultak a buszállomás felé, hogy elérjék a déli buszt Kokad felé, ami hazaviszi őket, hogy hétfőn elmesélhessék az iskolában, hogy milyen szép anakondákat és viperákat, meg mindenféle hüllőket láttak ők, a biológia faktosok!

Varga Katalin: Kígyó-sztori

Kirándulni mentünk Győrbe, mi a Napközisek...
Állatkertbe készültünk, de sajnos, eső esett.
Sátorba szorultunk, ott vigadtunk.
De az élményekről, le nem maradtunk

Jöttek a gondozók sorban, hozták állataikat.
Százlábú és majom, minden akadt.
Mondtam az egyiknek, én bátor lennék.
Csalogatott, ajánlotta az oroszlán ketrecét.

Megjelent egy kígyóápoló, társaim döbbenetére.
Engem csábított a kaland, a megnézésére.
Lába nincsen, nyálkás a bőre, van mérge.
Ennyit tudtam róla, de az ápoló figyelmem kérte.

Simogassam meg, Ő egy bébi Phyton, Sára.
Ennyit mondott, társaim nagy csodálkozására.
Szereti magát, nézze csak, mondta.
Sára kígyó pedig, rámászott a karomra.

Nem volt nyálkás a bőre, sima, bár nem meleg.
Láttam ám társaim arcán a döbbenetet.
Új barátom pedig el sem akart menni
Vicceldött az ápoló, Sára velem akar jönni.

Érzékeny búcsút vettünk, nekünk indulnunk kellett.
Büszke voltam magamra, karomon kígyó tekergett.
Nem féltem tőle, most már a kígyó is barát.
Nagy. esemény volt, kivívtam, barátaim csodálatát.

Dezső Ilona Anna: Őskígyó

úgy kaptalak mint egy virágcsokrot
ingyen kegyelméből kötött az élet
cikáztak közöttünk lepkegondolatok
varázsillatod adott leheletnyi édent
mostanra már minden szirmod lehullott
kopott lombfüzérre fontad férfiszíved
pőre testemet mint kongó harangot
lóbálsz emléked sáros latyakvizében
ölelésed láthatatlan enciánálom
sűrűn hunyorgok hogy felidézzelek
csókod elapadt már hiába vágyom
kéjes éjjeleekben angyalnak néztelek

közelemben csúszva ismét megjelentél
a semmiből újabb semmivé váltan
nem szerettél csak megkísértettél
amikor szerelemre vágytam bátran
a tudat éber mert a virág gyáva
magát hiszi a csokor közepében
ott ül a teremtés csodájára várva
emitt meg én egy kerub közelében
most sértett gyerekként duzzogok
gőgös kínok sebet tépő ízében
egy őskígyót magamban hordozok
megmutatta magát szivárványszínében

Dobrosi Andrea: Kígyó-élmény

- Lili sokat rajzol,- pufogta Juli néni, - a nálam egy jó tízessel fiatalabb osztályfőnök a szülőin,- mint egy vipera. Egy csinos vipera, abban a bordó kis blézerben, amit még én túrtam neki a múlt héten.

Sokat, sokat, mi rossz van abban, ha jó a kézügyessége? - futott át az agyamon.

- Képzőművészetire megy,- jött ki belőlem hirtelen, kissé felháborodva, de, mint egy jó anya, igyekeztem palástolni azt. Valószínűleg nem sikerült, mert a csinibaba tanárnő, mintha meg se hallotta volna.

- Ennek örülök, mosolygott széles szájjal,- de ne kémia órán élje ki ez irányú hajlamait.

- Miért? Ne haragudjon, de rosszak a jegyei? Nem teljesít jól, mint a többi tantárgyból? - kérdeztem meglepődve.

- A teljesítményével tudja, nincs semmi probléma. Azok a kígyók, azok aggasztanak, mert többnyire azt vet papírra. Nem beszélne vele, úgy értem, nem derítené ki, mi van a háttérben? Ez mégiscsak olyan furcsa. Nem gondolja? - érdeklődött, és tudtam, valóban kíváncsi. Neki nincsenek gyerekei, még férfivel se láttam az oldalán. De a kémia, az igen. Most viszont feltűnően csinos volt, ahhoz képest, hogy miben szoktam látni. Új frizura, kifestett körmök, smink.

A kígyók. Igen. Épp zuhanyoztam, amikor észrevette a hátamon, a csípőm felett. Az az egyetlen tetoválásom. Azt mondta, már látta, amikor fürdőruhában voltam, nem nagy ügy. De akkor nagyon érdeklődő volt. Nem meresztette a szemét olyan tágra, mint aznap.. Jeleztem neki, hogy várjon, csak megtörlöm a hajam, meg felöltözök, aztán jöhet a történet. Lili állát támasztva, tátott szájjal ült a nappaliban a dohányzóasztalnál. Olyan csend volt, kísérteties csend.

- Tudod, nagyon szerelmes voltam az apádba, életem első pezsgőjét is vele ittam, - kezdtem, ami nem volt könnyű, mert addig teljesen más járt a fejemben, tusfürdők, samponok, testápolók és társaik, - szóval nagyon úgy éreztem, hogy ő az igazi.

- De miért kígyó? - tudakolózott a lányom.

- Várj, ez hosszú. Olyat akartunk, ami egyedi, hiszen ez örök életre szól. Még szerencse, hogy tényleg Nándi volt a nagy Ő. Egy bálon talál-

koztunk. Én szülésznő akartam lenni, ő gyógyszerésznek tanult, ami aztán úgy is lett, csak közben ugye jöttél te.

- Jó, anya, de miért kígyó? - türelmetlenkedett Lili.
- Miért, miért? Hát az nem elég egyedi? Meg egyébként is ki szereti a kígyókat? - vetettem fel. A gyógyszerészek jelképe a kígyó...
- Igen, de az egy serleg körül tekereg. A tied meg csak magában vedlik.
- Pontosan. Azért nem akartam egy két lábon járó gyógyszerertári reklámtábla lenni, - védekeztem komolyan, - nekem valami unikum kellett, amiről mindig emlékezni fogok Nándira, és csak én tudom, hogy miért. A bőrét levedlő kígyó a megújulás, az újjászületés és termékenység jelképe, Én megújultam, újjászülettem, és - mint később kiderült - termékeny is lettem.

Lili átmenetileg megnyugodott a kimerítő válasz után, de - mint egy igazi kis kamasz - tudta, hol folytassa.

- És apu? Az az ujjat átölelő kezezske a vállán, az is akkor keletkezett? Okos leányzó ez a gyermek, - gondoltam.
- Na nehogy már apád megússza a tetkót! Ez kölcsönös volt. Én is váltaltam a fájdalmat érte, ő is értem. Az a kis ábra a szülésznői énem prezentálja, de neked eszedbe ne jusson összefirkáltatni magad, mert sose tudhatod, nem bánod-e meg később, - fejeztem be akkor megnyugodva, hogy ezen is túl vagyok, mint ahogy egykoron a szexuális felvilágosítással, és kimentem a hajszárítóért, pedig a tincseim már alig voltak nedvesek.

És akkor most itt ez a nő, aki aggódik, mert Lili kígyókat rajzol. Többnyire, ahogy ő mondja.

- A kígyókon kívül még mit rajzol, azt lehet tudni? Lili ugyanis elég kreatív, - tettem hozzá, hogy ha még nem tudta volna, most képből legyen.
- Ilyeneket, - és a mappájából előrántotta Lili legutóbbi dolgozatát, rajta az ujját átfonó kezezskevel.
- Sokáig néztem a képet, és a rám egyáltalán nem jellemző csenddel konstatáltam, felismertem. Az én tetoválásom és Nándié. Most vagy nagyon szereti az apját és az anyját, vagy szerelmes, - következtettem magamban. De tekintve, hogy Lili tinédzserkorban van, meg hogy úgy mondjam, nem is egy csúnyácska teremtés, már csak egy dolog van hátra, megtudni, ki az aktuális nagy Ő. Mert ez a kígyó-élmény teljesen

magával ragadta. Talán Juli nénit is, - ötlött fel bennem, hiszen pazarul néz ki most, és olyan illatot áraszt, mint egy virágmező.

- Hm. Ne aggódjon. Amíg működik a kémia, minden renden van,- zártam le a témát, és előre láttam a kis bordó blézerén a pezsgőfoltokat.

Gál Hedda: A kígyó
(Kosztolányi nyomán)

Az különös.

Szörnyszerű és csőszerű,
Csupa vész és soha-jó
színhagyó és lyuk-maró,
ront és dönt és kört gyűrűz,
hűvös bőre szőrét bánja,
véres szándék, vörös lárma.
Rád szól nedves szisszenettel,
zúgót gázol ímmel-ámmal,
a homályban a mocsárban.
A mélyben lenn moha tárgyal
az üszöggel, ként satíroz
a tobozra, a homokra.
S a hab, hóvirág-harangként
hirtelen kövekre olvad.
Már holt. Két míves szakember
a még nedves síkos ékszert
áthoz hágcsón fönn-magasban
a kígyó van vagy négy méter.
Hármat lép és tántorog,
sáros kéz kit most oroz.
Város kérte és örülte,
hát most szende bőrbe öltve
párat lép és méla teste
fölnevet,
látod, hogy akik alkusznak
emberek.

Czégény Nagy Erzsébet: História
(Éva esete a kígyókkal)

Édenkert ölében,
almafa tövében,
kígyó tekergőzik.
Ádámunk és Évánk
pajzán gondolattal
alant kergetőzik.
Ádámunk kígyója
Évának szegüle,
párzási vágyának
holtbiztosult jele.
Éva még ódzkodik,
almára éheznek.
Megegyeznek menten
párzás elhalasztva,
míg piros almákat
Éva elfogyasztja.
(fogyasztotta volna)
-Menydörgős ménkűbe,
szemérmetlen leány!
Almára éheztél?
Hogy ki szól? Az talány.
Éva csak bámulta,
almát, ropogósat,
ám ekkor szisszenést
a fáról hallottak.
Szissz, ezt vedd le!
Nem is fogsz csalódni,
aromás almámat
fogod emlegetni.
Nem is hátrált Éva,
derekát beadta,

s a jó kígyó is
oly szépen kínálta.
Szakajtott hát párat,
meg is ette mindet,
utolsó falatnál
ráadást köhintett.
Így történt meg vala,
az a híres eset,
hogy Ádám és Éva
Édenből űzetett.

(Ja! - hogy mi lett
a másik kígyóval?)

A mi bátor Évánk
attól sem hátrált meg,
adott szavát tartva
(Édenkerten kívül)
rögtön neki esett.

Jártó Róza: A kígyó

Félelmetes kígyó
Csúszott
Az avaron.
Én vagyok az úr
A talajon!

Enyém a világ,
Szí, bekaplak.
Ölelve szeretek,
Téged is világ,
Mit bekeblezek.

Lám Etelka: Az opál ékszer

Melinda kint sétált a Nílus partján. Szép este volt, a szél nem fújt, az égbolt sötétkék színben pompázott. Felnézett az égre és sok-sok csillagot látott. A hold gyöngyőrien világított és óriási nagynak tűnt.

A folyón feltűntek a vitorlás hajók a felukák és halk zene szólt valahol, így romantikusnak tűnt az egész este.

Arra az elhatározásra jutott, holnap elindul a sivatagba. Meg kell keresnie Lindát, a testvérét, aki eltűnt.

Egypetėjű ikrek voltak, egyformák, mint két tojás. Szinte elválaszthatatlanok voltak, de itt a hotelban külön szobában laktak. Ez talán hiba volt.

Ékszerek eladásából éltek, kék és rózsaszín opál gyűrűket, fülbevalókat és nyakláncokat árultak. Ez már régóta családi vállalkozás volt. A szülei és nagyszülei is ezzel foglalkoztak. A testvérek szívesen hordtak ékszereket, mert hosszú, fekete hajukhoz jól állt. Az eladásból befolyt összegek felét az gyereketthonoknak adták. Így nagy szeretet övezte őket, bárhova is utaztak. Sokat látogatták a gyerekeket, mindig utána néztek, hogy megérkezett-e a félajánlásuk. Sokszor beöltöztek bohóc ruhába és így szórakoztatták a kicsiket. A bűnözők elkerülték őket, mert híre ment, hogy valami különleges varázslat van körülöttük. Ha valaki megtámadta őket, mindig meg tudtak menekülni. Az arab világban, nagy volt a kereslet az ékszerek után. Tegnapelőtt este együtt vacsoráztak egy kereskedővel és meg is egyeztek az árban. Ma kellett volna újra találkozni és megbeszélni az üzletet, de Melinda lemondta. Visszagondolt az előző napra. Linda azt mondta, hogy sétál egyet a vacsora után. Melinda visszament a szobájába és lefeküdt aludni. Másnap, mikor felkelt, átment a nővére szobájához, de hiába kopogott, nem kapott választ. A személyzettel kinyitatta a szobát, de Linda nem volt ott, és egész nap nem került elő. Mindenütt kereste, tűvé tette a várost, de eredménytelenül, ezért most már nagyon aggódott miatta. Ma reggel valaki a szállodai szobájába az ajtó alatt becsúsztatott egy levelet. Az volt ráírva, hogy holnap induljon el a sivatagba és az első oázisnál álljon meg és fogjon a kezébe egy kék papírszalagot ez lesz az ismertetőjel és ott meg fogja tudni a továbbiakat.

Melinda felbérelt egy Ibrahim nevű embert, akit ismert már régebről és megbízott benne. A sivatagot ismerte, mint a tenyerét. Melinda nem mert női ruhában útra kelni, így férfiruhát vett fel, haját turbán alá rejtette. A szíve egyre hevesebben vert a félelemtől, nem mert a jövőre gondolni. Lehet, hogy hülyeséget csinál, de el fogja vinni a vizsla kutyájukat is. Már hat éve van velük és sokat segített nekik, jó szimata van. A kutya neve Teó, hűséges és mindig segít, ha nagy baj van és meg fogja találni Lindát, az biztos. Nem mert beavatni senkit sem a terveibe. Úgy, reggel tíz óra körül el is indultak két tevével és a kutyával. Teó az ölében ült és elég nyugodtan viselkedett. Többször magához szorította a kutyát, hogy érezze a kis élőlény szívét. Teó a nagy szemével bátorította őt. Ibrahim azt mondta, hogy délután 3 óra felé oda fognak érni, ami meg is történt. Az oázis szép hely volt. Itt volt egy tó és körülötte pálmafák és virágok. Ez volt a karavánok pihenőhelye, emberek jöttek mentek, pihentek, friss vizet ittak és falatoztak. Sokféle ember megfordult itt. Melinda körbe nézett, a szíve hevesen vert, mikor egy turbános férfi jött felé. A férfi intet neki, Melinda szólt a kutyának is, hogy kövesse őt. Ibrahim itt maradt őrizte a tevéket. Teóval és a turbános férfivel hármásban megkerülték a kis tavat, majd egy sziklás bejáráthoz értek. Hamarosan egy alagút rendszerbe jutottak, ami több felé ágazott. Ők jobbra fordultak és eljutottak egy terembe, ami káprázatosan szép volt. Fáklyák égtek mindenfelé. Egy kis szökőkút is volt, ami hűsítette a levegőt és középen sok-sok párna. Közepén egy turbános nagyúr ült. A férfi rászégezte tekintetét a lányra és megszólalt.

- Melinda, hallottam már rólad. Linda jól van, ne izgulj. Csak egyet kérek tőled, add ide a kék opál gyűrűt. Ne azt, amit áruba bocsátottál, hanem a másikat, ami olyan nagy és szép és a világon nincs párja. Már régóta figyelek benneteket és rájöttem, hogy ti őrzitek a legszebb kék opál követ. Mennyit kérsz érte?

Melinda most még jobban megrémült, gondolatai cikáztak, honnan tud róla ez az ember. Időt kell nyernie...

- Hol van Linda? Látni akarom a nővéremet! Amíg nem láttam, addig nem mondok semmit.

Az úr tapsolt és két szolga behozta Lindát. Melinda odafutott hozzá, átölelte és halkán súgott neki valamit. A két szolga szét akarta őket

választani, de nem tudta, mert Melinda és Linda szorosan összekapaszkodott.

- Az ékszer nem eladó, sosem kapod meg tőlünk, ez a mi örökségünk - mondta Linda.

Az úr mérgesen közeledett feléjük és azt mondta:

- Innen nem fogtok megszabadulni soha. Meghaltok.

Odadobott eléjük egy kosarat, amelyből kikúszott egy nagy kígyó. Féltelmetes volt, ahogy sziszegett és közeledett. A leányok egymásra néztek. Melinda a szabad kezével kivette a zsebéből a nagy opálkövet, ami szikrázott, mint a nap és ráfűjt, majd ebben a pillanatba egy nagy üvegfal vette körül őt és Lindát. Teó kutya tudta a dolgát, odafutott a gonosz úrhoz, elkezdte húzni a nadrágját és hamarosan a kígyó közelébe kerültek. A kutya elfutott a kígyó közeléből, a szolgák rémülten nézték az eseményt. A nagy kígyó egyre közelebb csúszott az úrhoz és felemelte a fejét támadásra készen. A gazdag úr halkán közölte a lányokkal, hogy békében távozhatnak, csak azt kéri, szabadítsák ki a kígyó bűvköréből. Linda kilépett az üvegfalból és suhintott egyet a kezével, amiben drágakő volt, és a kígyó visszacsúszott a kosárba. A két szolga és gazdag uraság a két lány előtt leborultak a padlóra és bocsánatért esedeztek. Teó figyelte mindent mozdulatukat. A lányok azt kérték az úrtól, hogy adakozzon a szegényeknek és az árva gyerekeknek és töltsön el egy hónapot a gyereketthonban hasznos munkával. Az uraság megígérte. Most együtt visszatértek a városba és a leányok jelenlétében és a nyilvánosság előtt adakozott az úr. Miután ez megtörtént, Melinda és Linda elintézve üzleti ügyeit, majd Teóval együtt még egyszer kísértáltak a Nílus partjához. Újra megcsodálták a naplementét. A nap aransárga sugarai csodálatos látványt nyújtottak. Megfogták egymás kezét, Teó ott ült előttük, és a szívük tele volt örömmel és boldogsággal és újabb tervekkel, hogy segítsenek a szegényeken. Mielőtt elutaztak a kígyóra is gondoltak és beadták egy állatkertbe, hogy máskor rossz emberek ne tudják használni gonosz céljaikra. Úgy érezték, hogy megint hasznos és tanulságos volt az utazás és megint gazdagabbak lettek egy élménnyel.

Schumacher Ilona: Kígyó és végzet

Paradicsomi almafa,
Kígyóságomnak állaga.
Küldetésem végeztén,
Ádám Évám elvesztém.

Földön csúszó lettem,
Mit én kiérdemeltettem.
Bőrömből ha ki is búvok,
Többet már én nem is kúrok.

Méltón emberi dolgotok,
Sok mindenhez van jogotok,
Csak egy almát szegtetek,
Lett koporsó szegetek.

Riba Ildikó - Kígyó

Szíííííííí, sziszegte a kígyó,
villás nyelve szájából kilóg,
füngén tapogat, nyúlva felém,
szívem rémülten kalapál,
hátrálok, talán meg sem talál.

Szííííííííí kitar,csúszik,
tekereg lábatlan teste,
hidegség ül apró, csillogó
szemében, bölcsesség
kecses, okos fejében.

Szííííííííí sziszeg,nézem
mozdulatlan zsibbadásban.
Visszahanyatlik földre teste,
sárga szeme megtanított
az élet néhány trükkjére.

Kamarás Klára: Az új rokon

Sárkány repül fenn az égen,
farka kígyózik a szélben.
Lentről bámulja egy boa:
Ez is rokon? Hát ez csoda!

Dittrich Panka: Mérges kiskígyó

A mérges kis kígyó
kúszott fűről fára.
Miért futnak előle?
A választ nem találja.

Álmodott ő nappal
és éjjel csillagokkal,
hogy karjai nőnek
olyan, mit szeretne.

Mert ha ölelhetne
szállna, mint a lepke
karjaiban a világ
melegségre lelne.

Miért lett ő kígyó,
neki így ez nem jó
eleven húst lesni,
azt egyben lenyelni?

Mit is kéne tenni,
a mérget kiengedni?
de korgó gyomorral
hogy tud élni, éldegélni.

Golán Angéla Gabriella: Szu

A kígyó egy nagyot szisszentett és útját vett a bokor árnyékába. Sietett ahogyan tudott, mert már közletről hallotta a hangokat. Tudta jobban teszi, ha igyekszik. A hangok nem jelentenek semmi jót!

Épp hogy a farka végét is behúzta a bokor alá, amikor megérkeztek az emberek. Sietve körbe nézett és remélte, hogy a bokor mellett egy nagy követ talál, amely alá befészkelheti magát.

Amint egy pillantást reszkírozott az emberekre, láthatta, hogy egy nagy kosárral és botokkal vannak felszerelve. Ekkor már biztosan tudta, hogy vadászaton vannak a kétlábúak. Apja mesélt neki arról, hogy egyszer az emberek a nagyanyját kergették. A halálra rémült nagyanyja menekülni próbált, de körbe állták és a kosárba vetették. Nagypapa szomorúan érzekelte felesége elrablását, s búsan gondolt arra, hogy többé már nem láthatja. Egy napon mégis visszatért s nagy volt az öröm, de arról, hogy mit tettek vele, sohasem beszélt!

Szu, mert Szu volt a neve a kígyónak megrémült, s mivel nem talált követ, hogy jobban elrejtőzzön, amennyire tudott odalapult a földhöz.

- Siessünk! A bokor alatt szoktak elbújni, ha túl melegen süt a nap. - mondta egy hang. - Vigyázzatok, csak óvatosan nehogy megszökjön. Csak lassan lassan.

Szu szeme sarkából látta, hogy a bokor ágait széthúzták. Megcsapta az emberek elviselhetetlen bűze.

Furcsák voltak ezek a teremtmények. Se tolluk, se szőrük, se pikkelyük nem volt. A lábukon furcsa pata, a testükön különös bőr, amely a világ minden színében pompázhatott. Minden ember más és más volt. Csak sörényük emlékeztette a többi állatra, bár ezen is furcsa kinövésék éktelenkedtek. Hangjuk is más és másképp szólt. Néha állatokra máskor a szélre vagy a tűz pattogására emlékeztetett.

Szu nem tudta mitévő legyen. Amikor érezte, hogy nincs lehetősége elmenekülni, felágaskodott és mérgesen sziszegett támadói felé. De ez sem segített, egy bot segítségével a földhöz rögzítették. Keményen összeszorították állkapcsát és a kosárba dobták, épp úgy mint nagyanyját!

A kosár nem volt üres. Egy hatalmas öreg kobra gubbasztott nyugodtan a kosár mélyén. Szu idegesen tekergett és nem értette, miért nem

próbál az öreg királykobra is valahogy megmenekülni.

- Nyugalom! - szólt az öreg kobra. - Teljesen kihozol a sodromból az izgágasággoddal! Szeretnék tovább meditálni!

- Te hogyan lehetsz ilyen nyugodt, amikor a kétlábúak elrabolnak és ki tudja milyen szörnyűségeket csinálnak velünk.

- Nyugalom! Ha nyugton maradsz is meg fogod tudni, mert innen nem menekülhetsz csak úgy egyszerűen.

Ezzel az öreg kobra visszaesett meditációjába és nem törődött többet Szuval. Szunak nem maradt más lehetősége, összegömbölyödött és türelmetlenül várt.

Egyszer csak furcsa szagot érzett. A kosár nem imbolygott tovább. Az öreg kígyó kinyitotta szemeit:

- Meglátod nem tart sokáig és értünk jönnek! - mondta.

- De kik és miért?- kérdezte Szu.

- Mert szükségük van a mérgünkre. A Kétlábúak rá vannak szorulva a mi segítségünkre.

- De miért nem kérnek meg minket, hogy segítsünk? - kérdezte naivan Szu.

- Mert ők más nyelvet beszélnek! Vagy talán érted az ő szavukat?

- Te voltál már itt? Honnan tudod, hogy mit akarnak tőlünk?

- Igen, én többször jártam már erre és volt lehetőségem, hogy megtudjam mit tesznek itt. Szükségük van a mérgünkre, mert az embereket sok betegség bántja. A mi mérgünk segít ezeket gyógyítani. Csak egy piciny kellemetlen dolog a fejés, ahogyan ők nevezik azt, amikor a mérgünket elveszik!

- És honnan tudod, hogy nem valami mást csinálnak velünk!

- Mert ezeknek az embereknek volt egy kosaruk. De ha egyszer embereket látsz, akik csak botokat hordanak magukkal, menekülj! Vannak emberek, akik nem értik, hogy mi csak nyugalmat szeretnénk és csak akkor harapunk, ha valaki megijeszt minket.

Az öreg kobra már ismét meditált, mikor léptek zaja hallatszott. Egy pillanat elteltével kinyílt a kosár és Szu minden ellenségeskedés nélkül engedte, hogy kiemeljék!

- Érdekes, mintha ez a kígyó tudná, hogy milyen nagy szükségünk van a segítségére! - jegyezte meg az őt kiemelő ember!

Golán Angéla Gabriella: Kígyóvágó

Szu a kígyó, figyelem,
lábra vágott, hirtelen!
Felesége Tarka Ká,
neki erre azt mondá:

- Mit képzelsz Te esztelen?
Még hogy láb kell! Meztelen
jársz, mint ősök fattya,
nem mint pereputtyod atyja,

ki figyel a divatra,
s nem a bőrét siratja,
mit évente egy helyen
összegyűrve szedhetem

fel! Egy ruhában, Édesem,
nagyon tetszenél nekem!
E helyett a zöld helyett,
a piros jól állna neked!

- Ó Te, asszony mit fecsegsz,
ki a földön hemperegsz?
Azért vegyek egy ruhát,
hogy poros legyen, s te mosnád?

Biztos pörölnél velem,
s pokol lenne életem!
De ha lábam lenne, tán
a világot bejárhatnám,

s nem kellene hallanom,
zsörtölésed Angyalom,
s ott a messzi meleg délen
nem is fáznék meg a télen...

S a morál itt arról szól:
Férj, ha hallgatsz jársz csak jól,
mert nejed figyelme helyett
maga vágyát mondja neked!

Vitál Mária: Mint a Kígyó

Mint a kígyó mérge, a
viszolygásom gerjed.
Vadalma gyümölcsíze,
cefre szaggal terjed.

Mint a kígyó, rejtőzködnék
a kő szikla részben.
A hajnali párában
elrepülnék a széllel.

Mint a kígyó, sziszegtél
s bőrébe bújtál az éjjel.
Szorításod fogva tartott,
a tüzes leheletben égve..

Mámorosan a fülembé súgtál,
s belém spricoltad a mérget.
Agyafúrt mozdulattal áldozattá
tettél: utoljára az éjjel!

Mayer Zsó: Kígyó 1.

Alattomos, komisz állat,
Ha megmar, az bizony fájhat.
Állatkertben ilyent láthatsz,
Ketreceben eszi a bánat.

Mayer Zsó: Kígyó 2.

Tekereg és csavarog,
Egybe lenyel, vagy megfojt.
Tágra nyílt vörös torok,
Szájában két méregfog.

Vitál Mária: A düh nyelve

Tüzes leheletet merev
tekintettel állom,
néma bénultságban
a neved kiáltom.

Kígyó harapással lelkem
mélyére vágott,
a tűz gyűrűjében
csak néztem ki áll ott?

A szerelem pírja a harag
vörösébe váltott,
mérgező kígyónyelvvel
átkot kiáltott.

Gyökértelen méregfoggal
fertőzött düh nyelvvel,
tűzlángjában a gonosz
dühöngve nyelvvel.

Hanyecz István (shf): Kígyók

Éden

Volt egyszer vala az Éden
Ádám és Éva éltek szépen
Ott kígyó pihent éppen fán
Incselkedett velük délután

A fortély

Ádámot fortéllal rászedte
Kostólja meg tudás fájának
gyümölcsét és adjon Évának
a kígyó kaján örömmel tette

Kiűzés a paradicsom

Kígyó tette az Urat dühítette
ezt sátán művének tudta be
ezért Ádámot, Évát büntette
A paradicsomból őket kiűzte

Ítélet

Kaján kígyó élvezettel nézte
míg Úr keményen ítélkezett
bűnnek nincs helye a kertbe
a teremtő kiűzte őket örökre

Mayer Zsó: Réti show

Kígyó csörög a réten
Bogarak ütemre zümmögnek,
Citerázik tücsök koma
Gyík siklik táncot ropva.

Vadalmafán rigó fütyül
Bokor alatt róka derül,
Pecsenyére fáj a foga,
Onnan lesi a vadkacsákat.

Réti sas nagy szemével
Gágogó ludakat kémlel,
Lecsap egyre, s megtépi tollát
Róka osonva lopja vacsoráját.

Ásóbéka földet ássa
Vizet önt egy ürgelyukba,
Levelibéka vígan brekeg
Kígyó farkára hempereg.

Ő a méregfogát kiengedi
Csörgő farkát meglebbenti,
Vége vet a réti shownak
Az állatok bozót alá bújnak.

Mindenki elhallgat ijedtében
Még a kígyó csörgője is csendes,
Bagoly huhog a félhomályban
Jó éjszakát kívánva.

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
